

Els valencians, i més encara els castellonencs, **som des d'ahir avalistes de Marie Claire**, la coneguda empresa fabricant de mitges, mitjons, calces i calçotets. Són dos milions d'euros els concedits per Generalitat i Diputació, rubricats pel puny i lletra de l'encara president providencial Carlos Fabra. Abans de la crisi, ¿no eren aquests polítics presumptament liberals (ara ja presumptes en general) els partidaris del *laissez faire*, de la no intervenció en el mercat? D'entre els rojos de pot, encabotats, per consolació, a exhibir la **fatxenderia** habitual, no he llegit cap opinador que s'haja esmussat gens ni miquinya per aquesta sobtada concessió, tret de la gens roja i molt pusil·lànim **rèplica** del president de la patronal ceràmica, Fernando Diago: «*s'ha d'estudiar cada cas*», declarà. Les dues raons pures de Fabra: 1) és una «operació bàsicament social»; 2) és una empresa «molt arrelada» a Castelló. Sembla indesxifrable l'enigma de si diu *social* perquè facilita l'ampliació del *capital social* de la mercantil o bé perquè els *socis* capitalistes **amenaçaven** els gairebé 900 treballadors de la Marie Claire amb un imminent concurs de creditors en cas de no rebre els quartos.

Torne a la necessitat d'estudi, evocada pel capitost dels patrons taulellers. Al Palau de les Aules, damunt de la taula concessionària de Fabra, no hi havia informes de cap auditoria independent sobre l'actual situació econòmica de la mercantil, només **els plors** del qui **mama**: «*només necessitem d'una xicoteta empena perquè tenim previst un augment del 5% en les vendes i seguim tenint un mercat objectiu al qual dirigir-nos*», explicà Vicente Tejedó, gerent de la marca. Xicoteta? Cas d'existir auditories, cosa dubtosa, és senzillament sorprenent que cap mitjà de comunicació no s'haja preocupat de demanar informes sobre Marie Claire desvinculats dels dogmes d'un administrador públic com Fabra, **acusat** de falsificació de documents, a més d'**imputat** per tràfic d'influències i malversació de fons públics. Serà pel cansament, pel meninfotisme o per la precarietat dels periodistes? Francino **en parlava** ahir. Més al·lucinant encara és que la llei permeta l'*amollamenta* de dos milions d'euros sense cap fiscalització prèvia dels comptes de la mercantil.

Molta gent a Castelló sap que Marie Claire trontolla fa almenys un lustre. Quan l'acabalada família Aznar (no és l'exmonclovita) va vendre bona part de les seues participacions a **tres inversores** receloses, la companyia va ser ferida i començà la decadència. L'alletament d'ahir no és nou, hi ha reincidència: l'any **2005**, Marie Claire ja va rebre tres milions d'euros de l'Institut Valencià de Finances (IVF), via Bancaixa i Banc de València. Gràcies a l'**operació** d'aleshores, **tres directius** van poder fer-se majoritàriament amb les accions de la societat per intentar reflatar-la. El resultat és que, tres anys després, per bé que els amos asseguruen haver-se «*posat al dia*» (**¿sense pagar salaris?**), tornen ara a reclamar dos milions més per a «*tancar*», diuen, el seu «*pla finacer*», sense que se'ls haja reclamat cap compromís de manteniment dels actuals llocs de treball. Tres més dos. El gener de 2006 acomiadà 35 treballadors i es va gastar **15 milions** d'euros en un nou magatzem a Borriol. El gener d'enguany, un **ERO** abocà 92 treballadors més a l'atur. Ara s'han ajornat pagaments a proveïdors i s'han pactat tisorades salarials amb els sindicats. Aparentment, es tracta d'una empresa que té problemes com tantes altres en l'actualitat, una empresa tan *social* i *arrelada*

com, posem per cas, [Colorker](#). Amb el nou aval milionari a Marie Claire, el fet és que l'indimitible continua exercint el padrinatge i engreixant l'avesat [clientelisme](#): 600 treballadors de Vilafranca i 250 de Borriol són un bon pastís de vots captius per als propers comicis. També eren molt bon pastís, i només han rebut una *portà* als nassos, els [centenars d'acomiadats de Porcelanosa](#), mediàticament invisibles, o els milers d'aturats de l'Alcora, Onda, Betxí, Lluçena o Nules, víctimes de la crisi i abandó institucional, autonòmic i estatal, del sector ceràmic castellanenc, un dels [principals exportadors](#) i tercer productor mundial de taulells, després de Xina i Itàlia.

Vídeo extret del [web](#) de Kler, de Marie Claire